

Em faig gran

MOLT PERSONAL

XAVI ROCA
@XAVIROCA1

Ahir dimecres 26 d'abril vaig fer 43 anys (com, que encara no m'has felicitat?). I la veritat és que sento que em faig gran. Amb una esperança de vida d'una mica més de 80 anys, podem dir que just acabo de creuar l'equador. Em faig gran i tinc diferents raons que em fan pensar-ho. Quan em miro als miralls, quan miro fotografies antigues, m'adono que el temps ha passat i que ja no sóc el que era. També les articulacions i la bàscula em recorden sovint que el temps passa. Em sento gran perquè m'adono que faig moltes de les coses que feien els meus pares quan era petit. Em passo el dia afluixant el volum de la tele i de la música, apago les llums que deixen obertes, recullo totes les coses fora de lloc... A més, durant molts anys he estat sempre el més jove de molts llocs en els que he estat. A nivell professional, acadèmic i en l'àmbit associatiu, solia ser el més jove en assolir un repte o una responsabilitat determinada. Però malauradament avui ja no sóc el més jove en cap reunió ni en cap àmbit professional, associatiu ni res.

Però sobretot noto que em faig gran pel següent motiu. M'he passat tota la vida volent que passés ràpid el temps. Sempre envejant els que eren més grans i sempre desitjant fermament assolir noves etapes en la meua vida. Quan

anava a pàrvuls envejava als d'EGB perquè eren grans i tenien un pati enorme. Quan acabava l'EGB admirava els de BUP i COU; eren grans, acabaven aviat les classes i a més tenien novies. Volia créixer per tenir carnet de moto o de cotxe, per anar a estudiar a la universitat, per acabar els estudis i entrar en el món laboral, per casar-me i emancipar-me dels meus pares... Sempre estava totalment convençut que l'any següent seria millor. Quan érem nuvis pensava que la vida de casats seria genial, però després pensava que quan vinguessin els fills encara seria millor... Quan ja tenia fills pensava que quan creixessin una mica més seria molt més divertit. Sempre pensava que el millor estava per venir. Però des de fa poc temps, no només ja no tinc aquest sensació sinó que desitjo que el món s'aturi. Ja no vull que passi el temps. Visc en una època que considero

M'he passat la vida volent que el temps passés ràpid perquè el millor estava per venir, ara desitjo que el món s'aturi

genial i no vull pas evolucionar. Els meus fills són prou grans com per fer moltes coses però prou petits per no fer-ne d'altres. Els meus pares estan jubilats i són prou "joves" com per poder fer moltes activitats i gaudir-les plenament. Inclús els meus gossos porten una vida molt activa i molt feliç. Professionalment estic molt a gust; estic fent el que vull amb la gent que vull de la forma que vull. No desitjo res més. Si pogués parar el temps ho faria. No vull fer-me més gran, no vull que els meus pares, els meus fills o els meus gossos creixin. Sí, ja sé que és impossible però és el que penso. Estem molt bé com estem. Suposo que això és el que en diuen felicitat. Ara que sóc més conscient que em faig gran dono més importància que mai al temps. Valoro molt positivament la situació en la que estic. Sé que no sempre serà així, amb el que quan les coses van bé cal valorar-les molt. A partir d'ara, prestaré especial atenció a què i a qui dedico la meua atenció. M'esforçaré al màxim per invertir bé el temps que tinc en aquelles persones i en aquells projectes que paguen la pena, que realment em motiven. Perquè com deia Steve Jobs "el teu temps és limitat així que no el malbaratis vivint la vida d'un altre... Viu la teua pròpia vida. Tot el demés és secundari".